

Sygn. akt: I C 443/16 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2017r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Cichocki
Protokolant:	st. sekr. sądowy Mieczysław Budrewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 marca 2017 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko K. M.

o zapłatę

I. Powództwo oddała w całości;

II. Zasądza od powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. na rzecz pozwanej K. M. kwotę 600,00 (sześćset) złotych tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu przez radcę prawnego A. B...

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanej K. M. kwoty 2.378,49 zł z dalszymi odsetkami wskazanymi w pozwie oraz obciążenie pozwanej kosztami procesu. Podniósł, że na podstawie umowy pożyczki pieniężnej nr (...) z dnia 24.06.2014r. (...) Sp. z o.o.(...)Sp. j. z siedzibą we W. udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 4.695,64 zł. Pozwana zobowiązała się spłacić pożyczkę wraz z należnymi odsetkami i innymi kosztami w 42 stałych miesięcznych ratach w terminie do 24.12.2017r. Ponieważ pozwana nie wywiązywała się terminowo ze spłaty pożyczki, wierzyciel pierwotny wypowiedział zawartą umowę i na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 29.10.2015r. przeniósł wierzytelność w stosunku do pozwanej na rzecz powoda.

W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie nakazem zapłaty z dnia 14.12.2015r., sygn. akt VI Nc-e 2336504/15 uwzględnił powództwo w całości.

Pozwana K. M. wniosła w terminie sprzeciw od w/w nakazu zapłaty domagając się oddalenia powództwa w całości. Uzasadniając wskazała, że nigdy nie zawierała umowy pożyczki z (...) Sp. z o.o.(...)Sp. j. z siedzibą we W.. Posiada jedynie zadłużenie wynikające z pożyczki zaciągniętej w S. Banku.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwana K. M. zawarła w dniu 24.06.2014 r. z (...) Sp. z o.o. (...)Sp. j. z siedzibą we W. umowę pożyczki nr (...). Zgodnie z w/w umową wierzyciel pierwotny zobowiązał się przekazać pozwanej do dyspozycji kwotę pożyczki w wysokości 1.489,00 zł, pozwana natomiast zobowiązała się spłacić udzieloną pożyczkę w 42 równych ratach miesięcznych po 120,00 zł każda, płatnych do 24 dnia każdego miesiąca, począwszy od 24.07.2014r.

(dowód: umowa – k. 32-34)

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. zawarł w dniu 29.10.2015r. z (...) Sp. z o.o. (...)Sp. j. z siedzibą we W. umowę sekurytyzacyjną.

(dowód: umowa - k. 27-29)

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu w okolicznościach sprawy powództwo nie może być uwzględnione.

Należy wskazać, iż zgodnie z art. 720 k.c., pożyczka jest umową, na podstawie której dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego przedmiot pożyczki, a biorący zobowiązuje się zwrócić przedmiot pożyczki w pieniądzech o tej samej wielkości lub w rzeczach tego samego gatunku i takiej samej jakości (art. 720 k.c.). Pożyczka jest umową, przy której podobnie jak przy umowie sprzedaży dochodzi do zmian w obrębie prawa własności przedmiotu umowy (Z. Gawlik: Komentarz do art. 720 Kodeksu cywilnego; komentarz LEX 2014). Obowiązki pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie. Tak długo, jak długo przedmiot pożyczki nie zostanie wydany pożyczkobiorcy, tak długo nie może powstać obowiązek jego zwrotu, obciążający pożyczkobiorcę.

W procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zatem zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę pożyczki, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku (vide – wyrok S. Apel. W Łodzi z 18.06.2015r., I ACa 33/15, LEX nr 1789954).

Mając na uwadze przedstawiony przez stronę powodową materiał dowodowy należy wskazać, że nie stanowi on wystarczającej podstawy do uwzględnienia powództwa.

Powód wprawdzie załączył do pozwu poświadczoną za zgodność z oryginałem kserokopię umowy pożyczki z dnia 24.06.2014r. nr (...) (k. 32-34), jednakże nie przedłożył żadnego dowodu przeniesienia na własność biorącej pożyczkę własności przedmiotu umowy, tj. dowodu wypłacenia pozwanej kwoty pożyczki. W szczególności dowodu w/w okoliczności nie stanowi wydruk z dnia 20.05.2016r. zatytułowany „Potwierdzenie dokonania przelewu” (k. 36). Na wydruku tym widnieje logo i dane wierzyciela pierwotnego oraz podpis osoby, która go sporządziła. Bez wątpienia wydruk ten nie został sporządzony przez instytucję bankową prowadzącą rachunek wierzyciela pierwotnego. Nie stanowi on również wydruku z historii takiego rachunku. Ze złożonego podpisu nie wynikają również dane osoby, która go złożyła ani też inne dane czy podpisująca się osoba była umocowana do działania w imieniu (...) S.K.A. i składania oświadczeń w imieniu spółki. Na marginesie warto zauważyć, że wydruk ten ma dowodzić przelewu na rzecz pozwanej kwoty 1.500,00 zł, podczas gdy z §2 w/w umowy pożyczki, wynika jednoznacznie, że wierzyciel pierwotny miał wypłacić na rzecz pozwanej kwotę 1.489,00 zł. Również wskazany tytuł przelewu „ (...)” nie wskazuje, iż chodzi o pożyczkę udzieloną pozwanej w dniu 24.06.2014r. ani nie odpowiada numerowi tej pożyczki. Poza powyższym jest to tzw. płatność G., tj. umożliwiająca wypłatę gotówki osobom wskazanym przez klienta Banku (...) w placówkach Poczty oraz Banku (...) na terenie całego kraju. Odbiór tej kwoty przez osobę upoważnioną następuje po okazaniu dowód osobisty oraz formularz wypłaty G. Płatność lub przekazaniu szczegółów transakcji (źródło – Bank (...) - Produkty rozliczeniowe dla firm - (...))

Z powyższego wynika zatem, że wskazany dokument nie stanowi dowodu odbioru przez pozwaną kwoty pożyczki, w szczególności zawartej dnia 24.06.2014r. o nr (...).

Jak już wyżej wskazano, stosownie do art. 720 k.c., obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie jest odpowiednikiem zobowiązania dającego pożyczkę do przeniesienia na własność biorącego przedmiot pożyczki. Tak długo, jak długo przedmiot pożyczki nie zostanie wydany pożyczkobiorcy, tak długo nie może powstać obowiązek jego zwrotu, obciążający pożyczkobiorcę.

Dowodu istnienia zobowiązania pozwanej nie stanowi również wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego (k. 31). Wyciąg ten stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 kpc, który stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie, gdyż zgodnie z art. 194 ust. 2 ustawy z 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego pozbawiony jest mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku I ACa 824/14). Jak wynika z powyższego, jest to dokument, który w postępowaniu cywilnym ma ograniczoną moc dowodową i w ocenie Sądu nie stanowi wystarczającego ani wiarygodnego dowodu na samodzielne potwierdzenie, że powodowi przysługuje określona wierzytelność, a tym bardziej na jej wysokość.

Dowodu istnienia zobowiązania pozwanej nie stanowią także kserokopie wezwań do zapłaty oraz warunkowego wypowiedzenia umowy pożyczki o nr (...). Kserokopie te nie zostały poświadczane za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony powodowej. Warto również zauważyć, że oświadczenie o warunkowym wypowiedzeniu umowy pożyczki nie jest w ogóle podpisane. Ponadto wypowiedzenie umowy dotyczy innej kwoty niż dochodzona pozwem. Brak również dowodów doręczenia w/w pism pozwanemu, a w szczególności dowodu, iż pozwany uznał wynikające z nich zobowiązanie.

Celem wykazania nabycia przedmiotowej wierzytelności od wierzyciela pierwotnego powód przedłożył poświadczoną za zgodność z oryginałem kserokopię umowy sekurytyzacyjnej z dnia 29.10.2015r., Dokument ten nie wykazuje jednak przeniesienia jakichkolwiek skonkretyzowanych wierzytelności na rzecz powoda, z kolei „Załącznik Nr 1 do umowy sekurytyzacyjnej” przedłożony przez powoda nie jest trwale połączony z tym dokumentem, a na podstawie jego treści nie można ustalić, do jakiego dokumentu ma on się odnosić (brak oznaczenia stron umowy sekurytyzacyjnej oraz daty jej zawarcia). Co więcej, przedstawiony załącznik nie jest też kompletny, albowiem stanowi, co najwyżej, wyciąg z w/w załącznika, który nie wiadomo przez kogo i w jakim trybie został sporządzony, a zatem nie stanowi dokumentu prywatnego w rozumieniu art. 249 kpc i nie może stanowić dowodu, na podstawie którego Sąd mógłby czynić ustalenia w zakresie legitymacji czynnej powoda.

Stosownie do art. 6 k.c., ciężar dowodu okoliczności przytoczonych w pozwie, w szczególności istnienia, wysokości i wymagalności zobowiązania oraz legitymacji czynnej w sprawie spoczywa na stronie powodowej.

W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę wszystkie wskazane powyżej okoliczności, należało skonstatować, iż powód nie udowodnił dochodzonego przez siebie roszczenia, ani co do jego istnienia, ani co do jego wysokości i wymagalności. Nie wykazał także swojej legitymacji czynnej, tj. skutecznego nabycia wierzytelności pozwanej od wierzyciela pierwotnego.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy. O kosztach zastępstwa procesowego rozstrzygnięto na podstawie § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490) w zw. z § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804).